

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 533

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 22 iunie 2020

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
ACTE ALE SENATULUI			
40.	2	45.	5–6
41.	2–3	46.	6
42.	3	47.	7
43.	4	48.	7–8
44.	5	49.	8
		ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
		Hotărârea din 24 iulie 2018 în Cauza Societatea Profesională Notarială „Etica” împotriva României.....	9–15

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

**referitoare la Comunicarea comună către Parlamentul European și Consiliu —
Către o strategie cuprinzătoare cu Africa — JOIN (2020) 4 final**

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 1 privind rolul parlamentelor naționale în Uniunea Europeană, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/165 din 15.05.2020,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României:

1. apreciază că această nouă abordare, mai ambițioasă, în ceea ce privește relațiile Uniunii cu statele africane este deosebit de importantă, atât din perspectivă securitară, pentru generarea unei vecinătăți stabile, cât și pentru controlul rutelor migratorii;

2. constată că:

a) adaptarea instrumentelor UE de cooperare cu statele africane este necesară și trebuie consolidată, dată fiind prezența unor noi actori globali pe continentul african;

b) este necesară acordarea unei atenții sporite politicii de vecinătate, iar acest parteneriat trebuie să asigure un climat stabil și prosperitate în vecinătatea sudică a Uniunii.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 12 iunie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 12 iunie 2020.
Nr. 40.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

**referitoare la Comunicarea comună către Parlamentul European, Consiliul European,
Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor — Politica
privind Parteneriatul estic după 2020: Consolidarea rezilienței — un Parteneriat estic
care produce rezultate pentru toți — JOIN (2020) 7 final**

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 1 privind rolul parlamentelor naționale în Uniunea Europeană, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/164 din 15.05.2020,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României:

1. salută:

a) eforturile ambelor părți pentru aducerea statelor membre ale parteneriatului către UE și piața unică (de exemplu, vizele, conectivitatea energetică, coridoarele de transport etc.);

b) adoptarea prezentei comunicări, reamintind că aceasta este și rezultatul unui proces structurat de reflecție, pe care România l-a declanșat pe durata deținerii Președinției Consiliului Uniunii Europene, reiterând și conferind astfel mai multă greutate angajamentului asumat de UE față de statele din Parteneriatul Estic;

2. apreciază:

a) că grila de evaluare a statelor membre ale Parteneriatului Estic are un fundament ridicat pe guvernanta și pe valori împărtășite într-o cooperare;

b) agenda Summitului Parteneriatului Estic din iunie 2020, susținând importanța unei reuniuni cu rezultate ambițioase;

3. constată că vecinătatea estică este deosebit de importantă pentru interesele strategice ale Uniunii Europene, fiind în consecință o regiune în care UE trebuie să continue să investească;

4. consideră că:

a) dezvoltarea parteneriatului trebuie să fie unitară, pentru a nu fi afectată credibilitatea întregului proiect și a întregului angajament de cooperare;

b) este necesar ca statele din Parteneriatul Estic să rămână atașate valorilor Uniunii Europene printr-o perspectivă clară și concretă de aderare, prin acordarea unui acces gradual la piața unică și aprofundarea cooperării prin politici sectoriale care să asigure conectivitatea;

c) este necesară o implicare mai substanțială a Uniunii Europene în sprijinirea proceselor de reformă internă, care au

loc în aceste state și în dezvoltarea cooperării cu țările Parteneriatului Estic, inclusiv în domeniul sănătății și al securității.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar opinia cuprinsă în prezenta hotărâre se transmite instituțiilor europene.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 12 iunie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 12 iunie 2020.
Nr. 41.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la Comunicarea comună către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor — Comunicare privind răspunsul UE pe plan mondial la COVID-19 — JOIN (2020) 11 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 1 privind rolul parlamentelor naționale în Uniunea Europeană, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/174 din 25.05.2020,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României:

1. salută:

a) inițiativa Team Europe, abordarea generală propusă în Comunicarea comună și domeniile de acțiune identificate ca prioritare;

b) distribuirea geografică echilibrată a resurselor disponibile.

2. apreciază că este prioritară asigurarea unui răspuns solid și echilibrat din partea UE, care să răspundă atât nevoilor țărilor și regiunilor de interes prioritar (statele din Parteneriatul Estic, Balcanii de Vest și Vecinătatea sudică, cu precădere țări din Africa), cât și provocărilor cu care se confruntă populațiile și țările cele mai vulnerabile, precum cele afectate de conflicte, migrație sau sărăcie acută;

3. subliniază că, pentru a răspunde apelului UE, România și-a reconfigurat deja 55% din proiectele de asistență și umanitare aferente anului 2020, gestionate de Ministerul Afacerilor Externe și Agenția de Cooperare Internațională pentru Dezvoltare (RoAid), acordând prioritate următoarelor dimensiuni: consolidarea capacității instituționale a sistemelor de sănătate din statele recipiente, asigurarea securității alimentare și a unui management durabil al apei și combaterea știrilor false în contextul pandemiei.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar opinia cuprinsă în prezenta hotărâre se transmite instituțiilor europene.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 12 iunie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 12 iunie 2020.
Nr. 42.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la Pachetul privind Semestrul European 2020 — COM (2020) 55 final — Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Banca Centrală Europeană, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor privind evaluarea guvernancei economice — COM (2019) 651 final — Raport al Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Banca Centrală Europeană și Comitetul Economic și Social European — Raportul privind mecanismul de alertă 2020 — COM (2019) 653 final — Propunere de Raport comun privind ocuparea forței de muncă al Comisiei Europene și al Consiliului care însoțește Comunicarea Comisiei referitoare la strategia anuală privind creșterea durabilă 2020 — SDW (2020) 522 final — Document de lucru al Serviciilor Comisiei Raportul de țară din 2020 privind România

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 1 privind rolul parlamentelor naționale în Uniunea Europeană, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/180 din 29.05.2020,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — **Senatul României:**

1. constată:

a) că acest proces de reflecție și rapoartele de țară au fost publicate înainte de criza declanșată de COVID-19, așadar relevanța acestora este în prezent diferită;

b) necesitatea ajustării abordării în contextul determinat de epidemia COVID-19;

2. susține solidaritatea europeană care trebuie să se manifeste prin elaborarea unui program comun de relansare și prin emiterea unor obligațiuni care să mutualizeze costurile semnificative ale acestui proces; este evident, în acest caz, că nu mai pot fi invocate comportamente populiste sau riscante ale guvernelor (moral hazard) și că, așa cum Comisia a analizat corect, suntem în fața unei crize duble, atât de cerere, cât și de ofertă, a cărei durată este greu de anticipat;

3. subliniază faptul că actuala criză se adaugă celei preconizate de analiști, ca urmare a incapacității sau a lipsei de voință politică în rezolvarea distribuției profund inegale a rezultatelor economiei, la nivel global și european. Astfel, dacă nu se adoptă măsuri adecvate în timp util, concentrarea averilor va crește, cererea globală, europeană și națională va scădea. Drept urmare, măsurile postcriză propuse de Comisie trebuie să aibă drept țintă directă cele mai afectate categorii — cetățenii, întreprinderile mici și mijlocii, bunurile și serviciile publice;

4. atrage atenția că această epidemie care afectează toate statele membre confirmă insuficiența resurselor bugetului european; soluțiile adoptate, deși bine-venite, se bazează pe o mutare a fondurilor de la un obiectiv la altul, înaintea atingerii obiectivelor inițiale;

5. exprimă îngrijorarea în legătură cu accentuarea decalajelor dintre statele membre debitoare și cele creditoare prin utilizarea cu precădere a instrumentelor financiare. Se

reamintesc rezultatele controversate ale politicii monetare a Băncii Centrale Europene de relansare a economiei europene, care a dus la creșterea prețurilor terenurilor, imobiliarelor și la o deconectare totală a cursurilor bursiere de economia reală, fenomene generate de cantitatea imensă de bani ieftini și de achizițiile de obligațiuni ale băncii centrale;

6. reamintește propriile observații ale anilor precedenți:

a) multe dintre recomandările făcute în cadrul Semestrului European au efecte opuse, neexistând o viziune unitară a documentului; analizele și recomandările elaborate în cadrul directoratelor economice ale Comisiei Europene și cele care provin, presupunem, de la directoratele cu specific social se contrazic;

b) se folosesc indicatori inadecvați (de exemplu, creșterea procentuală ridicată a salariilor în România are altă semnificație dacă se ține cont de mărimea lor absolută extrem de scăzută);

c) reformele structurale trebuie direcționate spre ameliorarea alocării resurselor, reforma politicii fiscale privind ambele aspecte, structura și nivelul pentru o redistribuire mai eficientă; se subliniază nevoia unor măsuri ferme de combatere a optimizării fiscale, cu accent special pe impozitarea digitală;

d) încurajarea investițiilor pentru furnizarea de bunuri și servicii publice; acesta este motivul principal al legitimității existenței instituțiilor publice, inclusiv a instituțiilor europene;

e) funcționarea pieței unice și completarea uniunii monetare și a piețelor de capital nu reprezintă soluția tuturor problemelor cu care se confruntă Uniunea, așa cum se subînțelege sau este susținut explicit în unele documente elaborate de Comisia Europeană.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar opinia cuprinsă în prezenta hotărâre se transmite instituțiilor europene.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 12 iunie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 12 iunie 2020.

Nr. 43.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor — Sprijinirea Balcanilor de Vest pentru combaterea COVID-19 și redresarea postpandemică — Contribuția Comisiei în perspectiva reuniunii liderilor UE și ai Balcanilor de Vest din 6 mai 2020 — COM (2020) 315 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 1 privind rolul parlamentelor naționale în Uniunea Europeană, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/181 din 29.05.2020,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — **Senatul României:**

1. salută reafirmarea priorității geostrategice a regiunii pentru UE și a perspectivei europene, a solidarității față de regiunea Balcanilor de Vest — parteneri privilegiați ai UE, văzuți ca parte a viitorului proiectului european;

2. consideră că:

a) această centralizare amplă a sprijinului UE pentru regiunea Balcanilor de Vest servește obiectivului de creștere a vizibilității implicării UE în regiune și de contracarare a narativelor antieuropene care promovează cu precădere sprijinul oferit de actori terți, punând pe un plan secund eforturile depuse la nivelul UE;

b) este necesară o cooperare mai intensă pentru a susține libertatea de exprimare și libertatea mass-mediei, astfel încât informațiile să poată ajunge la cetățeni și campaniile de informare UE să își atingă ținta;

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 12 iunie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 12 iunie 2020.
Nr. 44.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la Comunicarea comună către Parlamentul European și Consiliu — Planul de acțiune al UE privind drepturile omului și democrația 2020—2024 — JOIN (2020) 5 final și referitoare la Propunerea comună de Recomandare a Consiliului către Consiliul European privind adoptarea unei decizii de stabilire a obiectivelor strategice ale Uniunii care trebuie urmărite prin Planul de acțiune al UE privind drepturile omului și democrație 2020—2024 — JOIN (2020) 6 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 1 privind rolul parlamentelor naționale în Uniunea Europeană, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/178 din 28.05.2020,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — **Senatul României:**

1. constată că:

a) dimensiunea drepturilor omului, pe lângă latura tradițională, a înglobat în ultimul timp și conotațiile moderne

legate de digitalizare sau schimbările climatice și efectul acestora asupra mediului;

b) acțiunea externă a Uniunii urmărește obiectivele stabilite la articolul 21 din Tratatul privind Uniunea Europeană în ceea

ce privește democrația, statul de drept, universalitatea și indivizibilitatea drepturilor omului și a libertăților fundamentale;

c) Planul de acțiune al UE este unic prin faptul că este singurul instrument de acest fel care vizează promovarea unei agende bazate pe valori pe scena mondială;

d) adoptarea documentului la nivelul Consiliului European are în vedere inclusiv oferirea unei vizibilități sporite a Planului de acțiune ca instrument-cheie al Uniunii Europene în acțiunea sa externă de promovare și apărare a drepturilor omului;

2. apreciază și susține:

a) setul de valori europene pe care Uniunea le reafirmă în dialogul cu statele partenere, acordând o mai mare libertate șefilor de delegație ai UE din teritoriu, ambasadelor și consulatelor din teritoriu, pentru a propune strategii atât de stimulare, dar și de sancționare a derapajelor democratice în statele partenere;

b) că dimensiunea drepturilor omului capătă astfel valențe mult mai importante în politica externă a UE și în negocierile dintre statele membre ale Uniunii Europene;

3. regretă că există din partea unor state tentative de a respinge progresele realizate în promovarea și apărarea drepturilor omului;

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 12 iunie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 12 iunie 2020.

Nr. 45.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor măsuri specifice și temporare, în contextul pandemiei de COVID-19, privind valabilitatea anumitor certificate, licențe și autorizații, precum și amânarea anumitor controale și formări periodice în anumite domenii ale legislației din sectorul transporturilor — COM (2020) 176 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/183 din 29.05.2020,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României apreciază că perioada propusă pentru extinderea valabilității documentelor/termenelor (6 luni) trebuie să fie de maximum 6 luni (din considerente de siguranță rutieră și de asigurare a aplicării corespunzătoare a legislației specifice din domeniul transporturilor rutiere), cu posibilitatea statelor membre de a aplica termene mai scurte, de la caz la caz, în funcție de evoluția epidemiologică la nivel național.

Art. 2. — Senatul României consideră că ar fi oportun ca fiecare stat membru să stabilească, în funcție de situația

4. recomandă ca în propunerea comună să fie stipulată ideea respectării cu strictețe a drepturilor omului în cadrul planurilor de gestionare a diferitelor situații de criză și a evitării dublului standard/dublei măsuri și a discriminării publice pentru a nu submina credința în valorile europene; spre exemplificare: Legea Educației 3419-D — care a fost votată de Rada Supremă a Ucrainei în aceeași perioadă în care a intrat în vigoare Acordul de asociere al Ucrainei la UE (septembrie 2017), prin care se stipula o limitare drastică a dreptului la educație în limba maternă pentru etnicii români din Ucraina. Evenimentul a trezit o profundă preocupare și îngrijorare în România, în contextul unei slabe reacții din partea forurilor Uniunii Europene la încălcarea drepturilor fundamentale ale omului și a prezervării identității naționale. Îndeplinirea condiționalităților și a criteriilor politice de aderare la UE privind respectarea drepturilor fundamentale ale omului și prezervarea identității naționale a minorităților sunt aspecte care nu se negociază, ci se respectă în integralitate.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar opinia cuprinsă în prezenta hotărâre se transmite instituțiilor europene.

națională, extinderea valabilității unor certificate, licențe și autorizații și amânarea unor controale periodice și a pregătirii în anumite domenii prevăzute de legislația în transporturi, cu informarea Comisiei Europene și a celorlalte state membre.

Art. 3. — Senatul României constată că propunerea de regulament respectă principiile subsidiarității și proporționalității.

Art. 4. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 12 iunie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 12 iunie 2020.

Nr. 46.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1.008/2008 al Parlamentului European și al Consiliului privind normele comune pentru operarea serviciilor aeriene în Comunitate, având în vedere pandemia de COVID-19 — COM (2020) 178 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/185 din 29.05.2020,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României constată că propunerea de regulament respectă principiile subsidiarității și proporționalității.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 12 iunie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 12 iunie 2020.

Nr. 47.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2.012/2002 al Consiliului pentru a oferi asistență financiară statelor membre și țărilor care negociază aderarea lor la Uniune grav afectate de o urgență majoră de sănătate publică — COM (2020) 114 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/103 din 9.04.2020,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României:

a) consideră că propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2.012/2002 al Consiliului pentru a oferi asistență financiară statelor membre și țărilor care negociază aderarea lor la Uniune

grav afectate de o urgență majoră de sănătate publică respectă principiile subsidiarității și proporționalității;

b) notează că temeiul juridic al propunerii se bazează pe articolele 175 și 212 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;

c) certifică validitatea formei juridice alese, aceea de regulament.

Art. 2. — Senatul României:

a) apreciază că:

- (i) printre măsurile adoptate sunt incluse cele menite să acorde rapid asistență, inclusiv medicală, populației afectate de o situație de urgență majoră de sănătate publică, inclusiv măsurile de prevenire, monitorizare sau control al răspândirii bolilor, de combatere a riscurilor grave pentru sănătatea publică sau de atenuare a impactului acestora asupra sănătății publice;
- (ii) actul legislativ rămâne în concordanță cu Fondul de solidaritate existent, prin furnizarea de asistență financiară pentru asistență imediată după solicitarea unui stat membru sau a unei țări candidate. Comisia propune ridicarea nivelului plăților în avans pentru

dezastrele individuale din toate categoriile la 25% din contribuția preconizată a Fondului de Solidaritate a Uniunii Europene (FSUE), limitată la maximum 100 de milioane EUR;

- (iii) la nivel european, Comisia propune să crească nivelul total al creditelor pentru avansurile FSUE în bugetul anual de la 50 milioane EUR la 100 milioane EUR. Pentru a asigura disponibilitatea la timp a resurselor, dacă este necesar, Comisia va propune introducerea creditelor suplimentare pentru maximum 50 de milioane EUR în bugetul pentru 2020;
- (iv) în evaluarea Ministerului Fondurilor Europene, în ceea ce privește România, suma disponibilă din FSUE este de 15 milioane de euro.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 12 iunie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 12 iunie 2020.
Nr. 48.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (UE) 2017/352 pentru a permite organelor de administrare sau autorităților competente să prevadă o flexibilitate în ceea ce privește perceperea taxei de utilizare a infrastructurii portuare în contextul pandemiei de COVID-19 — COM (2020) 177 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/184 din 29.05.2020,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României apreciază că modificarea regulamentului este necesară ca răspuns prompt la impactul puternic pe care pandemia COVID-19 îl are asupra transportului maritim și a sustenabilității financiare a operatorilor din domeniu.

Art. 2. — Senatul României subliniază următoarele:

1. În România, administrațiile portuare decid asupra nivelului tarifelor și a facilităților acordate, acestea sunt aprobate de către consiliile de administrație, indiferent dacă sunt stabilite în temeiul legislației comunitare sau naționale.

2. La nivel național este înființat Consiliul de supraveghere din domeniul naval, care, potrivit atribuțiilor sale, va monitoriza aplicarea acestor prevederi în condiții de transparență, obiectivitate și în mod nediscriminatoriu pentru toți utilizatorii infrastructurii portuare.

Art. 3. — Senatul României constată că propunerea de regulament respectă principiile subsidiarității și proporționalității.

Art. 4. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 12 iunie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 12 iunie 2020.
Nr. 49.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A PATRA

HOTĂRÂREA din 24 iulie 2018

În Cauza Societatea Profesională Notarială „Etica” împotriva României

(Cererea nr. 43.190/10)
Strasbourg

Prezenta hotărâre este definitivă, dar poate suferi modificări de formă.

În Cauza Societatea Profesională Notarială „Etica” împotriva României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a patra), reunită într-un comitet compus din: Paulo Pinto de Albuquerque, președinte, Egidijus Kūris, Iulia Motoc, judecători, și Andrea Tamietti, grefier adjunct de secție, după ce a deliberat în camera de consiliu la 3 iulie 2018, pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată.

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 43.190/10) îndreptată împotriva României, prin care o persoană juridică română, Biroul Notarial „Etica” („societatea reclamantă”), a sesizat Curtea la 17 iunie 2010, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”).

2. Societatea reclamantă a fost reprezentată de domnul D.O. Rădulescu (denumit în continuare „D.O.R.”), unul dintre membrii societății reclamante. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe al României.

3. Societatea reclamantă susținea că intrarea ilegală a agenților de poliție în sediul său și acțiunile ulterioare ale acestora au adus atingere obligației sale de a păstra secretul profesional și i-au încălcat dreptul la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului și corespondenței, astfel cum este protejat de art. 8 din Convenție. În plus, societatea reclamantă susținea despre confiscarea ilegală de către agenții de poliție a unor onorarii și taxe care îi aparțineau că a constituit o încălcare a dreptului la respectarea bunurilor sale, astfel cum este protejat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

4. La 1 septembrie 2015, cererea a fost comunicată Guvernului.

5. La 4 martie 2016, societatea reclamantă a informat Curtea că și-a schimbat numele în Societatea Profesională Notarială „Etica”.

6. Guvernul a ridicat obiecții cu privire la examinarea cererilor de către un comitet. După ce a examinat obiecția Guvernului, Curtea o respinge.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

7. Societatea reclamantă este o asociație de notari publici și are sediul principal în București.

A. Istoricul cauzei

8. Potrivit societății reclamante, aproximativ treizeci de agenți de poliție îmbrăcați în haine civile au intrat în sediul său la 13 decembrie 2007. I-au spus recepționistului că erau clienți. Recepționistul le-a cerut acestora să părăsească sediul și să aștepte afară, însă aceștia au refuzat.

9. După o perioadă de timp, doi dintre agenții de poliție s-au identificat și au dezvăluit că erau agenți de poliție și au confiscat un contract de vânzare-cumpărare în original care fusese

semnat de două părți terțe private și autentificat de D.O.R. Una din părțile private în cauză era suspectată de poliție că ar face parte dintr-un grup infracțional organizat implicat în fraude imobiliare.

10. Agenții de poliție au confiscat, de asemenea, o serie de înscrisuri, inclusiv contractul de vânzare-cumpărare și înscrisuri originale cu privire la părțile private sus-menționate. Mai mult decât atât, agenții de poliție au confiscat onorariile și taxele plătite de părțile private pentru serviciile prestate de societatea reclamantă. În plus, agenții de poliție au luat declarații de la angajații societății reclamante.

11. Potrivit procesului-verbal redactat și semnat de cei doi agenți de poliție la aceeași dată, aceștia au confiscat 8.943 euro (EUR), sumă plătită cu titlu de impozit pe venit de către partea privată care vindea proprietatea imobiliară, și 1.000 EUR și 12.215 lei (RON — aproximativ 3.470 EUR), reprezentând taxe notariale și taxa pentru înscrierea vânzării în cartea funciară.

B. Procedura penală deschisă de societatea reclamantă împotriva celor doi agenți de poliție

12. La 23 aprilie 2008, societatea reclamantă, reprezentată legal de D.O.R., a deschis o procedură penală împotriva celor doi agenți de poliție (a se vedea *supra*, pct. 9) pentru violare de domiciliu și abuz în serviciu. În plus, a solicitat ca procesul-verbal redactat de agenții de poliție în ziua incidentului să fie anulat, iar înscrisurile originale și onorariile și taxele relevante confiscate să fie restituite.

13. La 27 martie 2009, Parchetul de pe lângă Tribunalul București observa că agenții de poliție confiscaseră înscrisurile relevante și sumele de bani fără a fi fost emisă o ordonanță expresă în acest sens de către procurorul de caz, întrucât agenții de poliție îndeplineau la acea dată o misiune operațională cu scopul prinderii în flagrant a suspectilor în momentul comiterii unei infracțiuni. În plus, potrivit probelor disponibile, nu ar fi fost, în orice caz, necesară o ordonanță oficială emisă de procuror în acest sens, întrucât înscrisurile confiscate și sumele de bani fuseseră predate ofițerilor fără nicio obiecție.

14. La 11 august 2009, o doamnă procuror din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul București a dispus neînceperea urmăririi penale împotriva celor doi ofițeri de poliție pe motiv că nu a fost comisă nicio faptă ilegală. Aceasta a hotărât că agenții de poliție acționaseră în contextul unei anchete penale deschise împotriva unui grup criminal organizat implicat în fraudarea proprietăților imobiliare. Un număr mare de

agenții de poliție a fost mobilizat pentru o operațiune destinată prinderii în flagrant a suspecților. Cei doi agenți de poliție intraseră în sediul societății reclamante, s-au identificat și au dezvăluit că erau agenți de poliție și au confiscat înscrisurile și onorariile relevante. În consecință, agenții de poliție acționaseră în calitate lor profesională pentru a-și îndeplini atribuțiile profesionale și cu scopul de a investiga cauzele la care lucrau. Prezența acestora în sediul societății reclamante nu ar fi constituit infracțiunea de violare de domiciliu, întrucât sediul societății reclamante constituia prin natura sa zonă publică, iar evenimentul în cauză s-a produs în timpul orelor de lucru. În plus, nu erau reunite elementele infracțiunii de abuz în serviciu. În consecință, nu a fost cauzat niciun prejudiciu, având în vedere că bunurile confiscate de agenții de poliție priveau săvârșirea de infracțiuni.

15. Societatea reclamantă a atacat decizia procurorului în fața procurorului ierarhic superior de pe lângă Tribunalul București.

16. La 31 august 2009, procurorul ierarhic superior a respins contestația societății reclamante ca fiind nefondată.

17. La 21 septembrie 2009, societatea reclamantă a formulat apel împotriva deciziei procurorului în fața Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București. Aceasta afirma, printre altele, că agenții de poliție intraseră în sediul său cu încălcarea art. 27 alin. (2) lit. b) din Constituția României (a se vedea *infra*, pct. 32). Agenții de poliție nu urmăreau să protejeze proprietatea altor persoane și, în orice caz, ar fi putut face acest lucru prin luarea măsurilor de indisponibilizare a bunului (și anume, luarea de măsuri pentru a preveni revânzarea sau utilizarea proprietății — *indisponibilizarea bunului*). În plus, cei doi agenți de poliție susmenționați intraseră în sediu însoțiți de colegii lor și au rămas acolo în afara orelor de lucru ale societății reclamante. De asemenea, au confiscat ilegal onorariile cabinetului notarial și le-au restituit părții private care fusese victima fraudei pretinse. În plus, nu au inclus în procesul-verbal redactat în ziua incidentului obiecțiile societății reclamante împotriva (i) prezenței agenților de poliție în sediul său; (ii) confiscării onorariilor; și (iii) interogării personalului, care avea obligația de a respecta normele privind secretul profesional.

18. La 2 noiembrie 2009, Curtea de Apel București a respins apelul societății reclamante și a confirmat deciziile parchetului. Aceasta a considerat că cei doi agenți de poliție, însoțiți de alți colegi, efectuaseră o misiune operațională cu scopul de a-i prinde în flagrant pe suspecți în săvârșirea unei infracțiuni și de a colecta probe. În această privință, aceștia supravegheaseră presupusul grup infracțional și, după ce contractul de vânzare-cumpărare a fost semnat, i-au cerut lui D.O.R. să predea toate înscrisurile și sumele de bani legate de vânzare-cumpărare. D.O.R. a renunțat la toate înscrisurile legate de contractul de vânzare-cumpărare în cauză și la onorariile și taxele profesionale relevante notariale fără nicio obiecție.

19. În ceea ce privește legalitatea prezenței agenților de poliție în sediul societății reclamante, instanța a hotărât că sediul respectiv nu constituia o locuință, o încăpere, o dependință sau un loc împrejmuit ținând de acestea și că, prin urmare, intrarea într-un astfel de sediu nu a constituit infracțiunea de violare de domiciliu. A considerat că, prin calificarea acestei din urmă fapte drept infracțiune, legiuitorul avusese în vedere doar intrarea în sau refuzul de a părăsi zone strâns legate de viața privată a unei persoane și în care persoana în cauză efectua activități departe de ochii publicului care erau strâns legate de viața personală a acesteia. Un birou notarial nu îndeplinea criteriile menționate anterior, întrucât era locul desfășurării unei activități profesionale, deschis publicului în timpul orelor de lucru și conceput pentru o activitate publică. În plus, legislația internă relevantă referitoare la notarii publici nu impunea persoanelor fizice interesate reguli speciale cu privire la intrarea într-un birou

notarial. Prezența celor doi agenți de poliție în sediul societății reclamante nu constituise nicio altă infracțiune. Aceștia ar fi putut proteja proprietatea victimelor adoptând măsuri de indisponibilizare a bunului doar după ce ar fi stabilit că a fost săvârșită o infracțiune.

20. Instanța a hotărât, de asemenea, despre confiscarea înscrisurilor relevante și a sumelor de bani că fusese justificată și legală, întrucât constituiau probe care puteau fi utilizate în cadrul procedurilor penale și puteau clarifica circumstanțele unui caz penal. În plus, declarația dată de D.O.R. potrivit căreia agenții de poliție nu menționaseră obiecțiile sale în procesul-verbal redactat în ziua incidentului nu era în mod absolut demnă de încredere, dat fiind faptul că, în calitate de notar public, era conștient că ar fi putut cere ca orice obiecții exprimate de el să fie incluse în procesul-verbal; în caz contrar, ar fi putut refuza să semneze respectivul proces-verbal.

21. Instanța a mai hotărât că agenții de poliție care solicitaseră angajaților societății reclamante să dea declarații nu încălcase normele interne relevante privind secretul profesional, întrucât informațiile oferite de angajații respectivi cu privire la săvârșirea unei infracțiuni nu echivalau cu audierea oficială a acestora ca martori în cauză. În plus, legislația națională cu privire la secretul profesional aplicabilă angajaților unui birou notarial nu îi împiedica să ofere informații relevante sau să permită accesul la înscrisuri oricărei persoane care proba un drept sau un interes legitim, cum ar fi agenții de poliție care își exercitau sarcina profesională.

22. Instanța a concluzionat că societatea reclamantă era în principal nemulțumită de faptul că respectivul contract de vânzare-cumpărare și onorariile profesionale notariale confiscate de agenții de poliție au fost restituite presupuselor victime ale infracțiunii, și nu societății. Instanța a considerat însă că o astfel de măsură nu putea fi contestată printr-o plângere împotriva ordonanțelor parchetului, ci mai degrabă printr-o plângere depusă la parchet împotriva faptelor și măsurilor agenților de poliție.

23. Societatea reclamantă a atacat cu recurs hotărârea și a reiterat în parte argumentele ridicate în fața primei instanțe. În plus, a susținut, *inter alia*, că, potrivit jurisprudenței Curții, faptul că agenții de poliție intraseră în sediul său și refuzaseră ulterior să plece constituia o încălcare a drepturilor sale, astfel cum sunt garantate de art. 8 din Convenție. Operațiunea nu vizase săvârșirea unei infracțiuni, întrucât contractul de vânzare-cumpărare validat de societatea reclamantă nu fusese unul fals. Declarațiile date de angajați nu puteau fi clasificate drept simple informații și constituiau în fapt declarații de martor. Potrivit normelor relevante referitoare la secretul profesional, doar magistrații însărcinați special puteau accesa acte notariale publice, iar agenții de poliție nu puteau, prin urmare, să fie considerați ca fiind persoane care puteau justifica în mod legitim un astfel de acces. De asemenea, constatarea primei instanțe potrivit căreia societatea reclamantă și-ar fi putut exprima nemulțumirea față de confiscarea ilegală a onorariilor sale de către agenții de poliție prin intermediul unei plângeri împotriva faptelor și măsurilor agenților de poliție (mai degrabă decât printr-o plângere penală depusă împotriva făptuitorilor — a se vedea *supra*, pct. 22) a constituit o încălcare a dreptului său de acces la o instanță.

24. Printr-o hotărâre definitivă din 25 ianuarie 2010, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins recursul societății reclamante și a confirmat deciziile parchetului și hotărârea primei instanțe. Aceasta a hotărât, printre altele, că agenții de poliție acționaseră în contextul unei anchete penale și în calitate lor profesională. Potrivit normelor de procedură penală relevante, agenții de poliție aveau dreptul și obligația de a efectua operațiuni de identificare și investigare a faptelor ilicite și de colectare și confiscare a probelor relevante. În plus, orice

persoană fizică și juridică avea obligația de a preda probele vizate. Afirmațiile societății reclamante potrivit cărora agenții de poliție intraseră în sediu în afara orelor de lucru și acționaseră în mod ilegal atunci când au confiscat documentele, taxele și onorariile relevante erau nefondate.

C. Alte informații relevante

25. La 15 ianuarie și 11 iunie 2008 — în cadrul anchetei penale inițiate de autoritățile naționale împotriva grupului infracțional organizat, suspectat de implicare în fraude imobiliare — societatea reclamantă a depus o plângere la Parchetul de pe lângă Tribunalul București cu privire la faptele și măsurile agenților de poliție. Aceasta a cerut parchetului să anuleze faptele și măsurile agenților de poliție și să dispună restituirea documentelor în original prezentate de societatea reclamantă și a onorariilor și taxelor relevante confiscate de agenții de poliție. În plus, a afirmat că, în cazul în care parchetul refuză să dispună restituirea onorariilor relevante, societatea reclamantă se va alătura procedurilor penale deschise împotriva grupului infracțional ca parte civilă.

26. La 8 iulie 2010, parchetul București a informat societatea reclamantă că procesul penal în cauză fusese trimis în fața instanțelor interne care aveau autoritatea să îi examineze cererile.

27. La 3 august 2010, societatea reclamantă a informat Tribunalul București că s-a alăturat în calitate de parte civilă la procedurile penale deschise de autoritățile interne împotriva grupului infracțional organizat suspectat de implicare în fraude imobiliare. Aceasta a solicitat instanței să dispună restituirea documentelor în original prezentate de organizația reclamantă și să dispună ca părții să restituie onorariile și taxele relevante confiscate de agenții de poliție și să plătească despăgubiri cu titlu de daune morale.

28. La 30 noiembrie 2010, Tribunalul București i-a condamnat pe membrii grupului infracțional organizat implicat în fraude imobiliare și a anulat contractul de vânzare-cumpărare autentificat de societatea reclamantă. În plus, a respins cererile societății reclamante de restituire a documentelor în original prezentate de aceasta, precum și a onorariilor și taxelor relevante, pe motiv că documentele în cauză fuseseră anulate, iar onorariile și taxele relevante fuseseră restituite părții private care vânduse proprietatea și care fusese victima infracțiunilor săvârșite de grupul infracțional. În plus, societatea reclamantă nu probase că a suferit un prejudiciu moral.

29. Societatea reclamantă a declarat apel împotriva hotărârii.

30. La 17 noiembrie 2011, Curtea de Apel București a respins apelul societății reclamante. A hotărât, *inter alia*, că, dacă societatea reclamantă ar considera că a suferit vreun prejudiciu în urma autentificării contractului de vânzare-cumpărare anulat ulterior, ar putea iniția o acțiune în despăgubire în fața instanțelor civile și ar putea proba prejudiciul pretins. Având în vedere infracțiunile care au făcut obiectul cauzei penale în cauză, societatea reclamantă nu putea primi despăgubiri în cadrul procedurilor penale.

31. Niciun element din dosar nu dovedește că organizația reclamantă a formulat recurs împotriva hotărârii instanței de apel.

II. Dreptul intern relevant

32. Art. 27 din Constituție prevede, printre altele, că nimeni nu poate pătrunde sau rămâne în domiciliul sau reședința unei persoane fără învoirea acesteia. În temeiul legii pot fi formulate excepții pentru situațiile care se referă la înlăturarea unei primejdii privind viața, integritatea fizică sau bunurile unei persoane.

33. Art. 96, 97, 99 și 202 din fostul Cod de procedură penală prevedeau, printre altele, că organele de urmărire penală aveau obligația să ridice obiecte și înscrisuri ce puteau servi drept mijloc de probă în procesul penal. Orice persoană fizică sau

juridică este obligată să predea orice astfel de obiect sau înscris la cererea organelor de urmărire penală sau a instanței de judecată. Dacă obiectul sau înscrisul avea caracter confidențial sau secret, predarea se făcea în condiții care să asigure păstrarea secretului sau confidențialității acestuia. Organele de urmărire penală aveau obligația să adune informațiile și probele necesare pentru soluționarea cauzei și puteau dispune ridicarea silită a obiectului sau înscrisului solicitat dacă nu era predat de bunăvoie.

34. Art. 29 din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 36/1995 privind notarii publici, astfel cum era în vigoare la momentul faptelor, prevedea că obligația notarilor publici și angajaților birourilor notariale de a păstra secretul profesional le impunea interdicția de a da informații și de a permite accesul la actele notariale al altor persoane cu excepția părților, succesorilor sau reprezentanților legali ai acestora sau acelor care puteau justifica un drept sau un interes legitim. Notarul public chemat ca martor în fața unui organ de urmărire penală putea fi scutit de păstrarea secretului profesional numai de cei interesați în apărarea secretului, potrivit legii. Înscrisurile originale aflate în arhiva biroului notarial public puteau fi cercetate de un magistrat însărcinat în acest scop de autoritatea judiciară competentă. Dacă înscrisurile originale erau cercetate pentru suspiciuni de fraudă, puteau fi ridicate și, dacă erau declarate false, puteau rămâne la dosarul cauzei. Hotărârea sau ordonanța procurorului de declarare a înscrisurilor ca fiind false trebuia comunicată; în caz contrar, actul trebuia restituit.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 8 din Convenție

35. Societatea reclamantă se plângea că intrarea agenților de poliție în sediul său și confiscarea înscrisurilor, a onorariilor și taxelor notariale, precum și interogarea angajaților au fost ilegale, au adus atingere obligației sale de a păstra secretul profesional și i-au încălcat dreptul la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului și corespondenței, prevăzut de art. 8 din Convenție, astfel:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și constituie, într-o societate democratică, o măsură necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protecția sănătății, a moralei, a drepturilor și libertăților altora.”

A. Cu privire la admisibilitate

1. *Excepția Guvernului privind neepuizarea căilor de recurs interne*

36. Guvernul a susținut că societatea reclamantă a inițiat proceduri interne doar împotriva a doi dintre agenții de poliție și că nu s-a plâns autorităților interne de presupusele abuzuri săvârșite de ceilalți agenți de poliție. În consecință, partea din plângerea reclamantei referitoare la ceilalți agenți de poliție era inadmisibilă pentru neepuizarea căilor de recurs interne.

37. Societatea reclamantă nu a prezentat observații cu privire la acest punct.

38. Curtea reiterează principiile generale referitoare la epuizarea căilor de recurs interne prezentate în Cauza *Gherghina împotriva României* [(MC) (dec.), nr. 42.219/07, pct. 83—89, 9 iulie 2015].

39. În speță, Curtea observă că societatea reclamantă a formulat acțiune în justiție oficială la nivel intern împotriva a numai doi dintre cei presupuși treizeci de agenți de poliție care fuseseră prezenți în sediu sau în apropierea acestuia. În plus, Curtea observă că Guvernul nu contestă faptul că, dacă ar fi fost finalizate cu succes, procedurile penale deschise de societatea

reclamantă împotriva celor doi ofițeri de poliție i-ar fi oferit o anumită formă de reparație pentru pretinsa încălcare a drepturilor sale.

40. În aceste condiții, Curtea consideră că este irelevant că societatea reclamantă a inițiat procedura sus-menționată doar împotriva unui mic număr de agenți de poliție, și nu împotriva tuturor.

41. Rezultă că excepția preliminară a Guvernului referitoare la neputerea căilor de recurs interne trebuie să fie respinsă.

2. Cu privire la excepția Guvernului referitoare la incompatibilitatea ratione materiae

42. Guvernul a susținut că, potrivit probelor disponibile, agenții de poliție nu au efectuat o percheziție în sediul societății reclamante, în sensul normelor de procedură penală. În plus, agenții de poliție nu au intrat în birourile notarilor publici și, chiar și atunci când au adunat probele relevante, au rămas în zona de așteptare, deschisă publicului larg. Dat fiind că agenții de poliție nu au fost prezenți la semnarea contractului de vânzare-cumpărare în spatele ușilor închise, art. 8 din Convenție nu se aplică în speță, în ceea ce privește dreptul societății reclamante la respectarea domiciliului.

43. Societatea reclamantă a susținut că, potrivit jurisprudenței Curții, art. 8 din Convenție se aplică în cauzele în care o persoană a fost percheziționată pe baza unei ordonanțe generale emise de un procuror sau în care au fost ridicate obiectele găsite în respectul birou.

44. Principiile relevante referitoare la domeniul de aplicare al art. 8 din Convenție în ceea ce privește circumstanțele care implică prezența autorităților statului în sediul unei societăți sau companii și confiscarea de înscrisuri și date sunt stabilite în *Bernh Larsen Holding AS și alții împotriva Norvegiei* (nr. 24.117/08, pct. 104, 14 martie 2013).

45. Revenind la circumstanțele specifice speței, Curtea observă că, la 13 decembrie 2007, un număr semnificativ de agenți de poliție au înconjurat și au intrat în sediul societății reclamante și i-au solicitat lui D.O.R. să le permită accesul și să predea toate înscrisurile, onorariile și taxele relevante legate de un contract de vânzare-cumpărare a unei proprietăți imobiliare încheiat de două părți private și autentificat de D.O.R. În plus, părțile nu contestă faptul că agenții de poliție au ridicat înscrisurile, onorariile și taxele relevante menționate anterior și le-au folosit ca probe în cadrul procedurilor penale inițiate de autoritățile interne împotriva uneia dintre părțile private sus-menționate. În plus, aceștia au interogat o parte din angajații societății reclamante în ceea ce privește aspectele legate de semnarea contractului de vânzare-cumpărare (a se vedea supra, pct. 8—10).

46. De asemenea, Curtea observă că, potrivit normelor de procedură penală relevante, măsura în litigiu a avut ca scop colectarea de informații și probe necesare pentru soluționarea unei cauze penale. Nu a fost echivalentă cu o percheziție și nu a fost executorie, cu riscul unor sancțiuni penale. Cu toate acestea, societatea reclamantă avea însă obligația legală de a se conforma cererilor agenților de poliție de a permite accesul și de a preda înscrisurile, onorariile și taxele relevante, iar acestora li s-a permis legal să ridice silit obiectele sau înscrisurile care nu au fost predate de bunăvoie (a se vedea supra, pct. 33).

47. În pofida afirmațiilor Guvernului, Curtea consideră — ținând seama de obligația juridică a societății reclamante de a se conforma cerințelor agenților de poliție — că prezența agenților de poliție în sediul său, interogarea angajaților și confiscarea înscrisurilor și bunurilor relevante au constituit o ingerință în dreptul la respectarea „domiciliului” și a „corespondenței”, în sensul art. 8 din Convenție.

48. Rezultă că obiecția Guvernului referitoare la incompatibilitatea *ratione materiae* trebuie să fie respinsă.

3. Cu privire la excepția Guvernului referitoare la incompatibilitatea ratione personae

49. Guvernul a susținut că societatea reclamantă nu a depus o cerere valabilă în fața Curții și că, prin urmare, cauza trebuia respinsă ca fiind incompatibilă *ratione personae* cu dispozițiile Convenției. A susținut că cererea fusese depusă de societatea reclamantă și că formularul cererii a fost semnat doar de D.O.R., care a acționat ca reprezentant al societății. Cu toate acestea, ștampila societății reclamante nu fusese aplicată pe formularul cererii, iar D.O.R. nu prezentase o împuternicire care să demonstreze că era reprezentantul societății reclamante. Potrivit informațiilor disponibile, societatea reclamantă era o societate profesională formată din trei notari publici, inclusiv D.O.R. În consecință, în lipsa unei probe a autorizării oficiale a lui D.O.R., cererea ridicată în fața Curții nu era rezultatul exercitării efective și valide a dreptului său la o cerere individuală.

50. Guvernul a susținut că nici D.O.R., nici ceilalți doi membri ai societății profesionale nu au depus plângeri la Curte în nume propriu. În acest context, nu se poate deduce că situația unuia dintre membrii societății profesionale, acționând doar în calitate de reprezentant, poate fi confundată cu situația societății în sine.

51. Societatea reclamantă a susținut că a depus o cerere valabilă în fața Curții. D.O.R. a semnat formularul de cerere atât în nume propriu, cât și ca reprezentant al celor două fiice ale sale, care erau ceilalți doi membri ai societății profesionale. Observațiile scrise prezentate în fața Curții după comunicarea cauzei către Guvern și care fuseseră semnate de D.O.R. și de fiicele sale constituiau o confirmare a faptului că acestea din urmă l-au împuternicit pe D.O.R. să acționeze și în numele lor. Presupunând că D.O.R. nu poate fi considerat reprezentant în cauză, acest lucru ar însemna că nu a deținut acest statut nici în fața celor doi agenți de poliție. În consecință, acesta ar constitui un argument suplimentar pentru a restitui societății reclamante onorariile.

52. Societatea reclamantă a susținut că, în orice caz, potrivit normelor interne de procedură civilă relevante, cererea ar fi putut fi semnată în orice etapă a procedurii în fața unei instanțe.

53. Curtea observă că, potrivit informațiilor disponibile, societatea reclamantă este o asociație profesională formată din trei notari publici, adică D.O.R. și cele două fiice ale sale. În plus, observă că cererea a fost depusă de societatea reclamantă și că formularul de cerere a fost semnat doar de D.O.R., care a acționat ca reprezentant al societății. Pe de altă parte, observă că formularul cererii nu avea aplicată ștampila oficială a societății reclamante și că D.O.R. nu prezentase o procură care să demonstreze că era reprezentantul societății reclamante.

54. Cu toate acestea, Curtea observă că, potrivit probelor disponibile, D.O.R. a acționat ca unic reprezentant juridic al societății reclamante pe parcursul procedurii penale inițiate de societate în fața autorităților interne. În plus, observațiile scrise prezentate Curții după ce cauza a fost comunicată Guvernului au fost semnate atât de D.O.R., cât și de fiicele sale și s-a confirmat că acestea din urmă l-au împuternicit pe D.O.R. să acționeze și în numele lor.

55. În aceste condiții, Curtea nu poate admite argumentele Guvernului potrivit cărora simpla prezență a semnăturii lui D.O.R. pe cerere nu constituie exercitarea efectivă și valabilă a dreptului la o cerere individuală al societății reclamante.

56. Rezultă că excepția preliminară a Guvernului referitoare la incompatibilitatea *ratione materiae* trebuie să fie respinsă.

4. Excepția Guvernului potrivit căreia plângerea este vădit nefondată

57. Guvernul a susținut că agenții de poliție au ridicat doar înscrisurile și bunurile de valoare care erau strâns legate de infracțiunea în curs. În plus, nu a existat nicio declarație din partea D.O.R. sau a angajaților societății reclamante atașată la dosarul penal intern. În consecință, Guvernul a considerat că

autoritățile interne nu au încălcat dreptul societății reclamante și al angajaților acesteia de a păstra secretul profesional. Prin urmare, această parte a cererii este vădit nefondată.

58. Societatea reclamantă nu a făcut comentarii cu privire la acest punct.

59. Curtea consideră că excepția preliminară ridicată de Guvern este atât de strâns legată de conținutul plângerii societății reclamante, încât trebuie să fie conexată cu fondul [a se vedea, de exemplu, *Lopes de Sousa Fernandes împotriva Portugaliei* (MC), nr. 56.080/13, pct. 142, CEDO 2017].

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

(a) Societatea reclamantă

60. Societatea reclamantă a susținut că, în temeiul normelor de procedură penală relevante, agenții de poliție nu aveau autoritatea de a efectua o cercetare penală privind acte comise de notari publici. Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București era cel care avea autoritate în acest sens. Agenții de poliție au acționat în lipsa emiterii unei ordonanțe de către un procuror. În plus, societatea reclamantă a obiectat față de ridicarea înscrisurilor și a sumelor de bani. Cu toate acestea, cei doi agenți de poliție care au rămas în sediul societății reclamante mult timp după încheierea orelor de lucru i-au informat pe angajați că trebuie să îi însoțească la secția de poliție și că trebuie să aștepte acolo până când agenții primesc un ordin judecătoresc de sechestr.

61. Cei doi agenți de poliție luaseră declarații de la doi angajați ai societății reclamante, deși aceștia se supuneau obligației de secret profesional. În plus, contractul de vânzare-cumpărare autentificat de societatea reclamantă era valabil în sine. Acesta fusese anulat numai din cauză că respectivul contract de vânzare-cumpărare anterior, semnat cu privire la aceeași proprietate, fusese nelegal.

62. Agenții de poliție nu avuseseră drept scop prinderea suspectilor în flagrant în momentul săvârșirii unei infracțiuni, întrucât această infracțiune fusese deja săvârșită în urma vânzării repetate a aceleiași proprietăți. În plus, agenții de poliție nu au rămas doar în zona sediului deschisă publicului, în măsura în care înscrisurile și sumele de bani nu erau ținute în această zonă.

63. Societatea reclamantă susținea că ingerința în drepturile sale nu fusese nici necesară, nici proporțională. În plus, controlul judecătoresc retroactiv nu putea înlocui o autorizare prealabilă a acțiunilor agenților de poliție, care era obligatorie.

(b) Guvernul

64. Guvernul susținea că actele și măsurile adoptate de agenții de poliție fuseseră prevăzute de lege și urmăriseră un obiectiv legitim — mai specific, protejarea ordinii publice, prevenirea infracțiunilor și protecția drepturilor altora.

65. Măsurile luate de agenții de poliție fuseseră proporționale cu obiectivul urmărit. Misiunea acestora fusese aceea de a descoperi probe care se puteau dovedi decisive pentru o cercetare penală privitoare la infracțiuni grave. Aceștia nu confiscaseră decât un număr mic de înscrisuri și de bunuri și doar pe cele care erau strâns legate de infracțiunea în curs de desfășurare. În plus, aceștia intraseră în sediul societății reclamante în timpul orelor de lucru și rămăseseră în zona de așteptare. În aceste condiții, agenții de poliție nu aveau obligația de a obține un mandat emis de un judecător. În plus, D.O.R. a predat înscrisurile relevante și sumele de bani fără nicio obiecție.

66. Societatea reclamantă a inițiat o acțiune penală împotriva a doi dintre agenții de poliție, iar instanțele interne au examinat plângerea pe fond și au respins-o ca fiind nefondată. În consecință, deși acțiunile agenților de poliție nu fuseseră supuse unui control judecătoresc preliminar, făcuseră obiectul unui control retroactiv.

2. Motivarea Curții

67. În speță, Curtea observă că a fost stabilit deja că acțiunile și măsurile agenților de poliție în timp ce erau prezenți în sediul societății reclamante au constituit o ingerință în dreptul la respectarea domiciliului și a corespondenței (a se vedea *supra*, pct. 47).

68. În măsura în care societatea reclamantă susținea că actele și măsurile agenților de poliție au constituit, de asemenea, o ingerință în dreptul său la respectarea vieții private, Curtea poate accepta că înscrisurile ridicate ar fi putut conține anumite informații personale despre angajații societății. Or, niciun astfel de individ nu s-a plâns de o ingerință în viața sa privată, fie în fața instanțelor naționale, fie în fața Curții. În lipsa unei astfel de plângeri, Curtea nu consideră necesar să se stabilească dacă a existat o ingerință în „viața privată” în speță (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Petri Sallinen și alții împotriva Finlandei*, nr. 50.882/99, pct. 72, 27 septembrie 2005).

69. În continuare, Curtea trebuie să stabilească dacă ingerința a fost justificată în temeiul art. 8 § 2, cu alte cuvinte, dacă a fost „prevăzută de lege”, dacă a urmărit unul sau mai multe dintre scopurile legitime enumerate de paragraful respectiv și dacă a fost „necesară într-o societate democratică” pentru îndeplinirea scopului în cauză.

70. În această privință, Curtea arată că, potrivit instanțelor interne, acțiunile și măsurile agenților de poliție intră în domeniul de aplicare al puterilor conferite acestora de art. 96, 97, 99 și 202 din fostul Cod de procedură penală (a se vedea *supra*, pct. 33), care reglementează competențele de anchetă în privința colectării probelor necesare pentru soluționarea cauzelor penale. Această interpretare a dreptului intern nu este nici arbitrară, nici vădit nerezonabilă și, prin urmare, nu este de competența Curții să o pună la îndoială [a se vedea *Radomilja și alții împotriva Croației* (MC), nr. 37.685/10, pct. 149, 20 martie 2018]. În plus, în lipsa unor probe depuse la dosar care să ateste faptul că D.O.R. a obiectat față de acțiunile și măsurile agenților de poliție, argumentele societății reclamante potrivit cărora agenții de poliție nu aveau competența să intre în sediu și să aibă acces la înscrisuri în lipsa ordonanței procurorului (a se vedea *supra*, pct. 60) nu au temei în dreptul intern. Prin urmare, Curtea concluzionează că agenții de poliție erau autorizați să acționeze în conformitate cu puterile conferite lor de legislația internă relevantă și că ingerința era „prevăzută de lege”.

71. În continuare, Curtea observă că scopul ingerinței în dreptul societății reclamante la respectarea sediului și a corespondenței sale era acela de a obține probe ale unei fraude imobiliare săvârșite de anumite părți private. Ingerința era atât în interesul „prevenirii infracțiunilor”, cât și în interesul „protecția drepturilor și libertăților altora”. Prin urmare, urmărirea un scop legitim.

72. În consecință, rămâne de stabilit dacă ingerința a fost proporțională și poate fi considerată ca fiind necesară pentru atingerea acestor scopuri.

73. Curtea observă că prezența agenților de poliție în sediul societății reclamante nu avea legătură cu vreo eventuală suspiciune sau cercetare penală inițiată împotriva societății reclamante sau împotriva angajaților acesteia. Scopul operațiunii era acela de a asigura colectarea și conservarea în condiții de siguranță a probelor legate de cercetarea penală inițiată împotriva unei părți private.

74. Curtea observă, de asemenea, că prezența agenților de poliție în sediul societății reclamante, interogarea angajaților și sechestrul care fac obiectul plângerii nu aveau ca temei o ordonanță expresă emisă de un procuror (a se vedea *supra*, pct. 13). În plus, legislația și practica internă nu păreau să solicite nicio formă de control judecătoresc preliminar al acțiunilor agenților de poliție în împrejurări precum cele referitoare la societatea

reclamantă. Astfel, în temeiul dreptului intern relevant și al constatărilor instanțelor interne, rezultă că agenții de poliție ar fi trebuit să obțină o ordonanță emisă de un procuror numai dacă reprezentantul societății reclamante (și anume D.O.R.) ar fi refuzat să se conformeze cererilor agenților de poliție (a se vedea *supra*, pct. 13, 18 și 33).

75. În această privință, Curtea observă că, în pofida afirmațiilor contrare ale reprezentantului societății reclamante (a se vedea *supra*, pct. 20), s-a stabilit deja că nu există probe depuse la dosar care să ateste faptul că acesta a obiectat față de faptele și măsurile agenților de poliție (a se vedea *supra*, pct. 70).

76. Curtea poate accepta că anumite circumstanțe urgente pot impune ca organele de urmărire penală să ia măsuri speciale fără autorizare prealabilă pentru a asigura o cercetare adecvată a unei cauze penale (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Gutsanovi împotriva Bulgariei*, nr. 34.529/10, pct. 221—222, CEDO 2013). Pare puțin probabil ca aceste condiții să fi fost îndeplinite în speță. Cu toate acestea, chiar presupunând că aceasta ar fi situația, Curtea este preocupată de faptul că dispozițiile fostului Cod de procedură penală în vigoare la momentul respectiv nu prevedeau accesul la o cale de atac judiciară specifică care să permită o contestare *ex post facto* a faptelor și măsurilor agenților de poliție (*ibid.*, pct. 221—222) în ceea ce privește persoanele fizice sau juridice aflate într-o poziție similară cu cea a societății reclamante, și anume persoanele care nu erau efectiv părți la procedurile de cercetare penală din care să rezulte necesitatea de a colecta probe. Acest lucru este cu atât mai șocant, având în vedere că, și în cazul unei obiecții împotriva faptelor și măsurilor agenților de poliție și împotriva unei ordonanțe emise de procuror, nu reiese că, în temeiul prevederilor fostului Cod de procedură penală, societatea reclamantă ar fi putut contesta ordonanța procurorului, menționată anterior, în fața instanțelor interne. În aceste condiții, disponibilitatea unui astfel de control judecătoresc *ex post factum* pentru a contrabalansa lipsa unui mandat judecătoresc anterior devine deosebit de importantă.

77. Este cert că societatea reclamantă a fost în măsură să solicite controlul faptelor și măsurilor luate de agenții de poliție în cadrul procedurii penale inițiate împotriva a doi dintre ei. Cu toate acestea, Curtea observă că examinarea efectuată de instanțele interne în cursul acestor proceduri s-a bazat pe o definiție limitată a termenului „domiciliu”, a fost mai degrabă legată de eventuala săvârșire a unei infracțiuni de către agenții de poliție și s-a concentrat asupra legalității și legitimității acțiunilor agenților de poliție, fără a acorda o atenție aprofundată proporționalității acțiunilor și măsurilor incriminate. Guvernul nu a demonstrat că acest control *ex post factum* a fost eficient și capabil să contrabalanseze lipsa unui ordin judecătoresc emis anterior (a se vedea *Gutsanovi*, citată anterior, pct. 222, și *Smirnov împotriva Rusiei*, nr. 71.362/01, pct. 45 și 47, 7 iunie 2007).

78. În lumina celor de mai sus, Curtea constată că nu se poate afirma că ingerința în cauză a fost însoțită de garanții adecvate împotriva abuzurilor și arbitrarului astfel încât să se poată deduce că a fost strict proporțională cu scopul urmărit.

79. În consecință, a fost încălcat art. 8 din Convenție, iar obiecția Guvernului, potrivit căreia plângerile societății reclamante au fost vădit nefondate (a se vedea *supra*, pct. 57), trebuie să fie respinsă.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

80. Societatea reclamantă susține că ridicarea ilegală de către agenții de poliție a onorariilor și taxelor notariale permise pentru activitatea efectuată de angajații săi a constituit o încălcare a dreptului la respectarea bunurilor, astfel cum este protejat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, care prevede:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât

pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare reglementării folosirii bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Argumentele părților

1. Guvernul

81. Guvernul a ridicat o excepție preliminară bazată pe neepuizarea căilor de recurs interne. Deși a admis că societatea reclamantă a suferit anumite prejudicii, a argumentat că a ignorat indicația Curții de Apel București din 17 noiembrie 2011 (a se vedea *supra*, pct. 30) și nu a inițiat în fața instanțelor civile proceduri împotriva celor considerați responsabili pentru prejudiciile suferite în urma ridicării de către agenții de poliție a onorariilor și taxelor relevante. În plus, în cazul în care ar fi considerat că motivarea instanței interne în cauză era deficitară, putea introduce recurs, dar nu a făcut acest lucru (a se vedea *supra*, pct. 31). Guvernul a contestat afirmația societății reclamante potrivit căreia un astfel de recurs este o cale de atac extraordinară care, potrivit jurisprudenței Curții, nu trebuia epuizată (a se vedea *infra*, pct. 85).

82. Guvernul a confirmat că societatea reclamantă a formulat o acțiune civilă în cadrul procesului penal împotriva grupului infracțional suspectat de fraudă (a se vedea *supra*, pct. 27). Cu toate acestea, a considerat calea aleasă de societatea reclamantă inadecvată, întrucât infracțiunile examinate de instanțele interne în cursul procedurilor penale sus-menționate afectaseră cumpărătorii onești, nu societatea reclamantă. În plus, întrucât contractul de vânzare-cumpărare fusese invalidat de instanțele interne, societatea reclamantă nu mai era în măsură să invoce acest contract pentru a solicita restituirea onorariilor relevante. Cu toate acestea, niciuna dintre autorități nu a negat dreptul societății reclamante de a obține compensații pentru perioada de pregătire a documentelor ridicate. Guvernul a considerat că societatea reclamantă ar fi putut intenta o asemenea acțiune împotriva membrilor grupului infracțional.

83. Guvernul a susținut în continuare că societatea reclamantă avea o speranță legitimă în sensul Convenției numai în măsura în care urmarea să obțină restituirea onorariilor datorate de părțile private pentru autentificarea contractului de vânzare-cumpărare.

2. Societatea reclamantă

84. Societatea reclamantă a susținut că procedura penală inițiată împotriva celor doi agenți de poliție, atunci când a fost solicitată restituirea onorariilor confiscate (a se vedea *supra*, pct. 12), a fost mai adecvată decât inițierea unei acțiuni în despăgubire în fața instanțelor civile. Cererea sa de restituire a taxelor relevante confiscate de agenții de poliție era adecvată, întrucât societatea avea obligația legală de a colecta întâi astfel de taxe și de a le transfera apoi către autoritățile competente. În plus, cumpărătorii fuseseră informați de poliție înainte de a semna contractul că părțile private care vindeau proprietatea erau infractori. În consecință, date fiind circumstanțele, aveau obligația să plătească onorariile notariale impuse pentru pregătirea și autentificarea contractului sus-menționat. În plus, Guvernul a recunoscut că societatea reclamantă suferise anumite prejudicii și că era îndreptățită să obțină despăgubiri pentru prejudiciile menționate (a se vedea *supra*, pct. 81—82). Cu toate acestea, Guvernul nu a clarificat care este cealaltă cale de atac care îi era deschisă și cine putea fi considerat răspunzător.

85. Societatea reclamantă a susținut că nu a formulat recurs împotriva Hotărârii Curții de Apel București din 17 noiembrie 2011, întrucât fusese forțată să plătească cheltuieli de procedură substanțiale în cursul procedurilor atât în fața primei instanțe, cât și în fața instanței de apel. În plus, recursul era o cale extraordinară de atac care, potrivit jurisprudenței Curții, nu trebuia epuizată în mod necesar.

86. Societatea reclamantă a considerat că autoritățile naționale nu avuseseră dreptul de a confisca fără a asigura compensații onorariile pentru perioada de timp petrecută de societate pentru pregătirea contractului de vânzare-cumpărare. Și, la fel cum autoritățile au restituit cumpărătorilor prețul proprietății imobiliare după invalidarea contractului, ar fi trebuit, de asemenea, să restituie onorariile relevante societății reclamante.

B. Motivarea Curții

87. Curtea observă că — presupunând că se poate considera că societatea reclamantă avea cel puțin o speranță legitimă de restituire a onorariilor și taxelor confiscate de agenții de poliție — onorariile și taxele sus-menționate nu i-au fost restituite niciodată și nu a fost niciodată compensată pentru pretinsa pierdere suferită.

88. De asemenea, Curtea observă că, atunci când a examinat cererea societății reclamante de restituire a onorariilor și taxelor relevante în cadrul procedurii penale inițiate împotriva a doi dintre agenții de poliție, instanțele interne au identificat alte căi de atac mai potrivite pentru ca societatea reclamantă să obțină o reparație echitabilă. În plus, Curtea observă că societatea reclamantă a încercat să epuizeze aceste căi de atac. Cu toate acestea, urmându-le, nu a formulat recurs în special împotriva Hotărârii Curții de Apel București din 17 noiembrie 2011 (a se vedea *supra*, pct. 30—31).

89. În aceste împrejurări, Curtea consideră că societatea reclamantă nu a epuizat căile de atac interne disponibile.

90. Rezultă că acest capăt de cerere trebuie să fie declarat inadmisibil în temeiul art. 35 §1 lit. a) și art. 35 §4 din Convenție.

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

91. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

92. Societatea reclamantă a solicitat 9.943 euro și 12.215 RON (aproximativ 2.738 EUR) cu titlu de daune materiale, reprezentând onorariile și taxele confiscate de agenții de poliție. De asemenea, a solicitat 15.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

93. Guvernul a susținut, în ceea ce privește prejudiciul material, că societatea reclamantă nu a probat în fața Curții că autoritățile fiscale interne au forțat-o să plătească impozitele datorate statului în urma autentificării contractului de vânzare-cumpărare anulat ulterior de instanțele interne. În consecință, societatea reclamantă nu putea pretinde că are cel puțin o speranță legitimă de a-i fi restituite taxele menționate. De asemenea, societatea reclamantă nu a epuizat căile de recurs interne disponibile în ceea ce privește cuantumul datorat pentru onorarii, iar autoritățile interne nu pot fi considerate responsabile pentru prejudiciile suferite de societatea reclamantă în această privință.

94. Guvernul a susținut că societatea reclamantă nu a probat că a suferit vreun prejudiciu moral. În plus, aceasta nu ar fi fost direct afectată de cercetarea penală și nu a făcut obiectul unor percheziții sau confiscări de date sau înscrisuri confidentiale care i-ar fi putut afecta activitatea sau relația cu clienții săi. În orice caz, suma solicitată de societatea reclamantă era excesivă, iar constatarea unei încălcări ar constitui în sine o reparație echitabilă.

95. Curtea observă că societatea reclamantă nu a probat existența unei legături de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins; prin urmare, respinge această pretenție.

96. Cu toate acestea, Curtea admite că societatea reclamantă a suferit un prejudiciu moral ca urmare a încălcării drepturilor sale în temeiul art. 8 din Convenție, prejudiciu care nu se poate repara prin simpla constatare a unei încălcări. Pronunțându-se în echitate, Curtea acordă societății reclamante suma de 3.000 EUR cu acest titlu, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit.

B. Cheltuieli de judecată

97. Societatea reclamantă nu a formulat o cerere pentru rambursarea cheltuielilor de judecată. În consecință, Curtea nu acordă nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

98. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginală, practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. conexează cu fondul excepția preliminară a Guvernului potrivit căreia capătul de cerere formulat de societatea reclamantă în temeiul art. 8 este vădit nefondat și o respinge;

2. declară admisibil capătul de cerere formulat de societatea reclamantă în temeiul art. 8, și inadmisibil pentru celelalte capete de cerere;

3. hotărăște că a fost încălcat art. 8 din Convenție;

4. hotărăște:

(a) că statul pârât trebuie să plătească societății reclamante, în termen de trei luni, suma de 3.000 EUR (trei mii de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral, sumă care trebuie convertită în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;

(b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginală practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile formulată de societatea reclamantă pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 24 iulie 2018, în temeiul art. 77 §2 și art. 77 §3 din Regulamentul Curții.

PREȘEDINTE
PAULO PINTO DE ALBUQUERQUE

Grefier adjunct,
Andrea Tamietti

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

